

Lublin, dnia 05.06.2019 r.

Prof. dr hab. inż. Marek Babicz
Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie
Instytut Hodowli Zwierząt i Ochrony Bioróżnorodności

Ocena

osiągnięcia naukowego, aktywności naukowej, oraz dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej w postępowaniu habilitacyjnym dr inż. Wioletty Samolińskiej adiunkta w Instytucie Żywienia Zwierząt i Bromatologii na Wydziale Biologii, Nauk o Zwierzętach i Biogospodarki Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie

Dane biograficzne i przebieg pracy zawodowej Habilitantki

Dr inż. Wioletta Samolińska ukończyła studia na Wydziale Zootechnicznym Akademii Rolniczej w Lublinie, w 1997 r. otrzymując dyplom magistra inżyniera zootechniki. W roku 2001 uzyskała stopień doktora nauk rolniczych w zakresie zootechniki – żywienie zwierząt, nadany przez Wydział Biologii i Hodowli Zwierząt Akademii Rolniczej w Lublinie na podstawie rozprawy „Efektywność mieszanek z udziałem owsa nagiego (*Avena nuda* L.) i krajowych pasz białkowych w żywieniu tuczników”, którą wykonała pod kierunkiem prof. dr hab. Eugeniusza R. Greli. W tym też roku podjęła pracę w Instytucie Żywienia Zwierząt na Wydziale Biologii i Hodowli Zwierząt Akademii Rolniczej w Lublinie na stanowisku adiunkta, na którym pozostaje do dnia dzisiejszego.

W okresie zatrudnienia dr inż. Wioletta Samolińska podnosiła swoje kompetencje zawodowe odbywając długoterminowy staż naukowy w Ukrainian State Scientific-Research Control Institute of Veterinary Medicinal Products and Feed Additives, Lviv, Ukraine. Ponadto odbyła 7 szkoleń m.in. z zakresu uwarunkowań biomedycznych, technologicznych i ekonomicznych higieny żywności i żywienia, informatyki w naukach o żywności i żywieniu, bezpieczeństwa żywności, wykonania i interpretacji analiz statystycznych, oraz uzyskała, bardzo istotne dla Jej pracy badawczej, uprawnienia do prowadzenia badań na zwierzętach laboratoryjnych. Kandydatka poszerzyła swoje kwalifikacje zawodowe jako wykładowcy akademickiego w ramach kursu pedagogicznego (Międzywydziałowe Studium Pedagogiczne Akademia Rolnicza w Lublinie).

Wiedzę teoretyczną i praktyczne doświadczenia dr inż. Wioletta Samolińska z dużym powodzeniem wykorzystuje w pracy naukowo-badawczej, dydaktycznej i organizacyjnej.

Ocena osiągnięcia naukowego w postaci jednotematycznego cyklu prac naukowych zgłoszonych w postępowaniu habilitacyjnym dr inż. Wioletty Samolińskiej

Ocena ogólna

Osiągnięciem, stanowiącym podstawę do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego, jest jednotematyczny cykl prac naukowych pod wspólnym tytułem „Efektywność oddziaływania różnych źródeł inuliny na parametry produkcyjne i status zdrowotny świń”. W skład opracowania wchodzi cztery prace twórcze, w tym trzy oryginalne i jedna przeglądowa:

1. Kiczorowska B., **Samolińska W.**, Al-Yasiry A.R.M., Kiczorowski P., Winiarska-Mieczan A. 2017. The natural feed additives as immunostimulants in monogastric animal nutrition – a review. *Annals of Animal Science*, 17(3), 605-625.
2. **Samolińska W.**, Grela E.R. 2017. Comparative effects of inulin with different polymerization Degrees on Growth Performance, Blood Trace Minerals, and Erythrocyte Indices in Growing-Finishing Pigs. *Biological Trace Element Research*, 176(1), 130-142.
3. **Samolińska W.**, Grela E.R., Kiczorowska B. 2019. Effects of inulin extracts and inulin-containing plants on haematobiochemical responses, plasma mineral concentrations, and carcass traits in growing-finishing pigs. *Journal of Elementology*, 24(2), 711-726.
4. **Samolińska W.**, Kowalczyk-Vasilev E., Grela E.R. 2018. Comparative effect of different dietary inulin sources and probiotics on growth performance and blood characteristics in growing-finishing pigs. *Archives of Animal Nutrition*, 72(5), 379-395.

Opracowania stanowiące jednotematyczny cykl prac naukowych opublikowano w latach 2017 (2 prace), 2018 (1 praca) i 2019 (1 praca), a więc wpisują się one w nurt aktualnych badań z dziedziny zootechniki.

Prace zostały zamieszczone w czasopismach indeksowanych w bazie Journal Citation Reports o wyliczonym wskaźniku IF, którego sumaryczna wartość wynosi 5,95, a liczba punktów według wykazu czasopism naukowych MNiSW równa się 80. W trzech oryginalnych pracach twórczych Habilitantka jest pierwszym autorem, a deklarowany wkład w opracowanie każdej z nich jest równy lub większy niż 70%. W pracy przeglądowej jest drugim współautorem, z wkładem na poziomie 45%. Ważnym jest fakt, że we wszystkich publikacjach Habilitantka formułowała hipotezę badawczą, oraz miała wiodący udział w planowaniu eksperymentu, analizach laboratoryjnych, oraz analizie uzyskanych wyników.

Ocena merytoryczna

Produkcyjność i status zdrowia świń są uwarunkowane grupą czynników genetycznych i środowiskowych. Wśród tych ostatnich priorytetowe znaczenie ma żywienie z

wykorzystaniem dodatków paszowych. Wśród nich wymienia się inulinę, związek polisacharydowy o działaniu prebiotycznym. Wskazuje się, że inulina ma korzystne działanie na ustalenie pożądanej mikrobioty jelitowej, wpływa stabilizująco na funkcjonowanie wątroby, podnosi biodostępność składników mineralnych, poprzez zwiększenie koncentracji IgA i IgG stymuluje układ odpornościowy zwierząt, ponadto oddziałuje na wzrost i rozwój świń. Jednakże prowadzone dotychczas obserwacje najczęściej dotyczą prosiąt.

Badania przedstawione w cyklu publikacji przez dr inż. Wioletę Samolińską doskonale uzupełniają lukę informacyjną dotyczącą starszych świń rosnących – tuczników, wpisując się w aktualny nurt światowych rozważań naukowych z zakresu żywienia świń.

Przedstawione cztery prace charakteryzują się spójnością w odniesieniu do głównego celu badań, jakim było określenie wpływu różnych źródeł inuliny na efekty produkcyjne w tuczach świń, oraz ich stan zdrowia. Wytyczone zostały również trzy cele szczegółowe dla poszczególnych zakresów badań przedstawionych w opracowaniu. Przy czym o ile podanie celów badawczych znajduje w pełni swoje uzasadnienie, o tyle szczegółowy cel dotyczący „Identyfikacji możliwości efektywnego wykorzystania inuliny w żywieniu zwierząt monogastrycznych, jako czynnika immunomodulującego, oraz zwiększającego wyniki produkcyjne” moim zdaniem nie był konieczny do wyodrębnienia, a pracę Habilitantki z tego zakresu należy uznać za profesjonalnie wykonany przegląd światowych i krajowych badań uzasadniających celowość podjętych działań naukowych.

W publikacjach wchodzących w skład jednolitego cyklu prac naukowych Habilitantki wyodrębniono dwa podstawowe kierunki badań, dotyczące:

- kształtowania się wielkości parametrów użytkowych tuczników (średnie przyrosty dzienne, całkowity przyrost masy ciała w okresie tuczach, masa tuszy zwierząt doświadczalnych, wartość współczynnika wykorzystania paszy w odniesieniu do masy tuszy),
- statusu zdrowotnego tuczników (koncentracja Ca, P, Mg, Fe, Cu i Zn w osoczu krwi, udział hemoglobiny, wskaźniki PCV i MCH, aktywność wybranych enzymów profilu metabolicznego związanego z funkcjonowaniem wątroby, poziom immunoglobulin IgA, IgG, IgM).

Wielkość tych parametrów analizowano w zależności od żywieniowych czynników doświadczalnych, którymi były:

1. rosnący dodatek inuliny o różnym stopniu polimeryzacji,
2. dodatek roślin inulinodajnych, tj. topinamburu i cykorii, oraz inuliny o różnym stopniu polimeryzacji,
3. dodatek dwóch różnych źródeł inuliny i/lub probiotyku do mieszanek.

Wśród wielu cennych rezultatów badań należy podkreślić wartość naukową kilku z nich.

W przypadku pierwszego czynnika doświadczalnego Habilitantka wykazała, że dodatek inuliny o różnym stopniu polimeryzacji do mieszanek w żywieniu tuczników wpływał korzystnie na średnie przyrosty dzienne, całkowity przyrost masy ciała w okresie tuczu i masę końcową tuczników. Stwierdzono, że dla uzyskania wyższych wskaźników produkcyjnych optymalny poziom dodatku inuliny długołańcuchowej lub standardowej wynosi $20 \text{ g} \times \text{kg}^{-1}$ mieszanki. Jak zanotowano, istotnie silniej na analizowane cechy oddziaływała inulina długołańcuchowa. Jest to ważna informacja, również dla praktyki produkcyjnej, sugerująca, że dodatek długołańcuchowej inuliny poprawia wyzyskiwanie składników pokarmowych z paszy do budowy masy ciała, zwiększając tym samym przyrosty.

W zakresie statusu zdrowotnego tuczników osiągnięte wyniki potwierdzają istotny wpływ dodatku 20 g inuliny długołańcuchowej na wzrost koncentracji żelaza, miedzi, oraz cynku w osoczu krwi tuczników. Ponadto podawanie tej formy inuliny wpływało na wzrost zawartości hemoglobiny, oraz wielkość wskaźników morfologii krwi – poziomu MCH, oraz PCV, szczególnie w pierwszym okresie tuczu. Jak podaje dr inż. Wioletta Samolińska może być to związane z lepszym wchłanianiem pierwiastków uczestniczących w procesach erythropoetycznych (miedź, żelazo, cynk). Kolejną ważną informacją jest ta, że w drugim okresie tuczu wystąpiło ujemne oddziaływanie rosnącego poziomu inuliny na stężenie hemoglobiny oraz wartość PCV, co według Habilitantki mogło mieć związek ze zwiększoną absorpcją cynku przy wyższych dawkach inuliny.

Analiza kolejnego czynnika doświadczalnego, tj. dodatku roślin inulinodajnych (topinamburu i cykorii), oraz inuliny o różnym stopniu polimeryzacji, w odniesieniu do wartości użytkowej tuczników nie wykazała istotnych zależności. Natomiast odnotowano jego wpływ na zwiększenie koncentracji żelaza, miedzi, oraz cynku w osoczu krwi tuczników, jak też na wzrost średniego stężenia hemoglobiny w erytrocytach. Szczególnie w pierwszym okresie tuczu zmiany te były wyraźne po zastosowaniu inuliny z topinamburu i cykorii. Wykazano też pozytywny wpływ dodatku inuliny na aktywność wybranych enzymów profilu metabolicznego związanego z funkcjonowaniem wątroby. Stwierdzono obniżenie szybkości reakcji enzymatycznej fosfatazy zasadowej oraz aminotransferazy asparaginianowej (AST) w drugim okresie tuczu, tj. po 90. dniach żywienia mieszankami z dodatkiem inuliny, szczególnie w postaci topinamburu lub cykorii.

Trzecim czynnikiem doświadczalnym był dodatek dwóch różnych źródeł inuliny i/lub probiotyku do mieszanek. W tym przypadku stwierdzono, że zastosowany dodatek wpłynął

istotnie na średnie dzienne przyrosty tuczników, oraz wartość współczynnika wykorzystania paszy. W tuczu grup doświadczalnych żywionych z dodatkiem probiotyku zanotowano poprawę średnich dziennych przyrostów oraz wykorzystania paszy o 8-10%. W pierwszym okresie tuczu wykazano wpływ dodatku inuliny długołańcuchowej, topinamburu, oraz tych czynników z dodatkiem probiotyków na zmniejszenie liczby leukocytów, limfocytów i granulocytów krwi tuczników, co może być wskazówką o jego działaniu przeciwzapalnym i modulacyjnym układu odpornościowego. Natomiast zaobserwowany istotny wpływ na wartość ALP i AST w pierwszym okresie tuczu w grupach z dodatkiem inuliny może wynikać z hepatoprotekcyjnego wpływu inuliny, związanego z jej działaniem antyoksydacyjnym i przeciwzapalnym. Stwierdzono też, że zastosowanie różnych źródeł inuliny (inulina długołańcuchowa, oraz topinambur), jak i dodatku probiotyku wpłynęło na pobudzenie humoralnej reakcji odpornościowej u świń w całym okresie tuczu. W przypadku inuliny był to wzrost IgG i IgM, natomiast w odniesieniu do probiotyków – spadek zawartości IgA.

Po zapoznaniu się z opracowaniem stwierdzam, że przedstawiony do oceny jednotematyczny cykl publikacji jest wartościowy w aspekcie naukowym, ale także praktycznym. Wskazuje na wysokie umiejętności badawcze i znajomość warsztatu technicznego, pozwalających na pełną realizację założonego celu badań. Przedstawione osiągnięcie naukowe potwierdza dojrzałość dr inż. Wioletty Samolińskiej do pracy naukowej.

Ocena dorobku naukowego

Ocena ogólna

Dokumentacja dorobku naukowego dr inż. Wioletty Samolińskiej (z wyłączeniem 4 prac wchodzących w skład jednotematycznego cyklu publikacji) obejmuje łącznie 140 pozycji, w tym 61 to oryginalne prace twórcze, a 27 z nich opublikowano w renomowanych czasopiśmie naukowych o międzynarodowym zasięgu z bazy JCR, w tym m.in. w: *Animal Production Science*, *European Food Research and Technology*, *Journal of Food Composition and Analysis*, *Biological Trace Element Research*, *Animal*, *Livestock Science*, *Journal of Animal Physiology and Animal Nutrition*.

W dorobku Habilitantki znajduje się 66 doniesień i komunikatów prezentowanych na konferencjach krajowych i międzynarodowych.

Jak wynika z przedstawionych przez Habilitantkę danych, jej aktywność naukowa wyraźnie wzrosła po uzyskaniu stopnia doktora, czego wyrazem jest współautorstwo 58 oryginalnych prac twórczych, oraz 62 doniesień i komunikatów konferencyjnych opublikowanych po doktoracie.

Zgodnie z rokiem wydania poszczególnych publikacji, według wykazu czasopism naukowych MNiSW dorobek naukowy dr inż. Wioletty Samolińskiej wynosi 871 punktów, w tym 766 punktów (bez osiągnięcia naukowego) zgromadzono po uzyskaniu stopnia doktora. Sumaryczny Impact Factor wg bazy JCR wyniósł 8,741. Sumaryczny Impact Factor publikacji (bez osiągnięcia naukowego) jest równy 29,274, z czego 28,609 po uzyskaniu stopnia doktora. Według bazy bibliograficznej Web of Science, liczba cytowań wynosi 145 (bez autocytowań 109), a Indeks Hirscha ma wartość 7.

Sredni wkład Habilitantki w powstawanie prac naukowych opublikowanych w czasopismach o współczynniku IF wynosił około 20%, przy czym należy podkreślić jej aktywność w zakresie współuczestnictwa w opracowaniu koncepcji, a przede wszystkim w realizacji części badań związanej z analizami laboratoryjnymi, opracowaniu statystycznym wyników, ich interpretacji i napisaniu manuskryptu. Świadczy to o dobrym opanowaniu warsztatu naukowego i dużym zasobie wiedzy z zakresu stosowania nowoczesnych technik badawczych.

Stwierdzam, że przedstawione wartości bibliometryczne dorobku naukowego dr inż. Wioletty Samolińskiej, oraz znaczący wzrost aktywności naukowej po uzyskaniu stopnia doktora nauk rolniczych stanowią odpowiednią podstawę do ubiegania się o stopień dr habilitowanego w dyscyplinie naukowej Habilitantki, jaką jest zootechnika.

Ocena merytoryczna

Dotychczasowa działalność naukowo-badawcza dr inż. Wioletty Samolińskiej koncentrowała się na kilku problemach badawczych:

1. efektywność stosowania różnorodnych dodatków paszowych, komponentów paszowych w żywieniu zwierząt w poprawie ich produktywności, zdrowotności oraz pozyskaniu produktów pochodzenia zwierzęcego o wysokiej wartości odżywczej i dietetycznej;
2. żywieniowe metody ograniczania wydalania pierwiastków biogennych do środowiska;
3. ekologiczna produkcja trzody chlewnej;
4. wartość odżywcza, dietetyczna i prozdrowotna produktów pochodzenia zwierzęcego i roślinnego poddanych przetworzeniu lub nie;
5. bromatologiczna ocena spożycia żywności, sposobu żywienia i stanu odżywienia różnych grup ludności oraz wpływu postępowań żywieniowych na stan zdrowia ludności.

Przeprowadzone prace badawcze przyniosły szereg wniosków o charakterze naukowym, ale również aplikacyjnym, co jest szczególnie ważne dla środowisk branżowych o specyfice hodowlano-produkcyjnej zwierząt gospodarskich.

Interesującym wynikiem badań było wykazanie, że wprowadzenie czosnku do mieszanek dla tuczników obniża zawartość tłuszczu w wątrobie i sercu oraz zwiększa udział

wielonienasyconych kwasów tłuszczowych w słoninie. Stwierdzono także, iż wyłączny dodatek czosnku lub w mieszaninie z mannanooligosacharydami może stanowić alternatywę do stosowania antybiotykowych stymulatorów wzrostu.

Zaobserwowano, że zarówno dodatek mannanooligosacharydów (źródło – preparat na bazie ścian komórkowych drożdży), jak i fruktooligosacharydów (źródło – mączka z perzu właściwego) może być korzystny w chowie prosiąt, ponieważ ogranicza upadki w okresie odchowu, a także obniża poziom całkowitego cholesterolu i cholesterolu LDL.

Zainteresowania badawcze Habilitantki koncentrują się również na żywieniu drobiu. W tym aspekcie zaobserwowano, iż mikronizowane nasiona grochu, jako źródło białka, mogą częściowo zastępować poekstrakcyjną śrutę sojową w mieszankach dla kurcząt brojlerów. Zastosowanie naświetlanych nasion grochu zmniejszyło udział tłuszczu mięśni i poprawiło jego jakość odżywczą oraz pozytywnie zmodyfikowało profil lipidowy krwi. W kolejnych badaniach dotyczących wykorzystania żywicy *Boswellia serrata* wykazano, iż suplementując mieszankę paszową żywicą w ilości 2,5 i 3% można korzystnie kształtować wyniki produkcyjne, wskaźniki statusu zdrowotnego ptaków oraz jakość odżywczą i dietetyczną mięsa.

Zespół, w którym pracowała Habilitantka odnotował również wpływ dodatku PX na wzrost mięsności tuczników, lepsze wykorzystanie azotu paszy i zmniejszenie uciążliwych odorów w chlewni. Jest to ważne spostrzeżenie nie tylko dla poprawy produktywności świń, ale również dla ochrony środowiska, co w obecnych warunkach rolnictwa zrównoważonego jest bardzo istotne.

W zakresie ekologicznej produkcji trzody chlewnej wyniki badań współprowadzonych przez Habilitantkę pozwoliły na uzupełnienie informacji dotyczących efektywności żywienia ekologicznego świń różnych grup technologicznych z wykorzystaniem pasz produkowanych w gospodarstwie i uzupełnieniem mieszankami mineralno-witaminowymi z udziałem ziół. Uzyskana wiedza z tego zakresu wykorzystana w produkcji ekologicznej pozwala korzystnie oddziaływać na wyniki produkcyjne i status zdrowotny świń, co przy ograniczeniu dopuszczalnych środków w tego typu produkcji jest ważnym osiągnięciem.

Kandydatka realizowała również badania dotyczące wartości odżywczej mięsa drobiowego, jaj, oraz mleka produkowanych w konwencjonalnym, tradycyjnym i ekologicznym systemie produkcji. Wyniki analiz wykazały, że mięśnie brojlerów utrzymywanych w systemie ekologicznym zawierały najmniej tłuszczu surowego, a tłuszcz mięśni piersiowych kurcząt wykazywał większy udział prozdrowotnego kwasu linolenowego. Stwierdzono także korzystne oddziaływanie produkcji tradycyjnej i ekologicznej na zawartości

tłuszczu surowego, makroelementów i mikroelementów w jajach. Zaobserwowano, że mleko krowie pozyskiwane w systemie ekologicznym charakteryzowało się wyższym udziałem tłuszczu i jego lepszymi wskaźnikami aterogenności w odniesieniu do systemu industrialnego. Zakres badań dotyczących wartości odżywczej, dietetycznej i prozdrowotnej produktów poszerzono także o analizy nasion roślin bobowatych (łubin, groch, ciecierzycza, soczewica i lędźwian) oraz owoców (jabłka, gruszki).

Ważnym kierunkiem działalności naukowo-badawczej Habilitantki jest bromatologiczna ocena sposobu żywienia, preferencji żywieniowych i stanu odżywienia m.in.: dzieci, młodzieży, kobiet o zróżnicowanej aktywności fizycznej, kobiet ciężarnych, jak też osób chorych lub o zwiększonym ryzyku wystąpienia chorób dietozależnych. Wskazuje to na duży potencjał naukowy Habilitantki, który z pewnością będzie wykorzystany w kolejnych etapach pracy zawodowej.

Dr inż. Wioletta Samolińska wykazuje duże opanowanie wiedzy z dziedziny zootechniki oraz teoretyczną i praktyczną znajomość technik badawczych, czego wyrazem jest udział w pracach zespołów realizujących 11 projektów badawczych, przy czym w 10 uczestniczyła po uzyskaniu stopnia doktora. Warto również podkreślić, że w latach 2012 – 2017 złożyła 7 wniosków do postępowania konkursowego o finasowanie zaprojektowanych przez nią doświadczeń.

Osiągnięcia te świadczą o wysokich umiejętnościach Habilitantki w organizacji warsztatu badawczego i współpracy w zespołach naukowych.

W odniesieniu do działalności naukowo-badawczej należy zaznaczyć, że dr inż. Wioletta Samolińska wykonała 10 recenzji oryginalnych prac twórczych zamieszczonych w: Biological Trace Element Research i Aquaculture Research.

W tym aspekcie na podkreślenie zasługuje również Jej udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism: American Journal of Agriculture and Forestry. International Journal of Agriculture and Environmental Research. Journal of Veterinary Science and Research. International Journal of Clinical Nutrition & Dietetics. Journal of Drug Safety and Toxicology. Świadczy to, że dr inż. Wioletta Samolińska jest rozpoznawalna w krajowym i zagranicznym środowisku naukowym.

Ocena działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej

Dr inż. Wioletta Samolińska umiejętnie łączy pracę naukowo-badawczą z działalnością dydaktyczną i organizacyjną. Prowadzi wykłady, ćwiczenia i seminaria dyplomowe m.in. na kierunkach: zootechnika, biologia, dietetyka, bezpieczeństwo żywności, bezpieczeństwo

żywności i certyfikacja. O tym, że jest cenionym dydaktykiem świadczy wysoka (powyżej 4,40) średnia ocen z poszczególnych ankiet semestralnych.

Przejawem jej aktywnego udziału w kształceniu naukowym jest pełnienie obowiązków promotora pomocniczego w dwóch przewodach doktorskim (jednym zakończonym i jednym otwartym). Ponadto jest opiekunem naukowym 111 dyplomantów (prace magisterskie – 61, prace inżynierskie/licencjackie – 50).

Kandydatka wykazuje znaczne zaangażowanie w działalność organizacyjną na macierzystej Uczelni, czego wyrazem jest dwukrotny udział w komitetach organizacyjnych konferencji naukowych, przygotowanie oferty warsztatu dla szkół ponadpodstawowych, uczestnictwo w tworzeniu i organizacji pracowni komputerowej przeznaczonej do realizacji zajęć dydaktycznych, uczestnictwo w projekcie partnerskim z SGGW, którego rezultatem było opracowanie skryptu oraz prezentacji multimedialnych części wykładów z przedmiotu „Fizjologia i żywienie zwierząt” dla potrzeb nauczania na odległość na kierunku rolnictwo z wykorzystaniem platformy internetowej. Ponadto brała udział w pracach Komisji Przetargowych Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie dotyczących przygotowania specyfikacji i oceny ofert: odczynników specjalistycznych, sprzętu laboratoryjnego i komputerowego.

Kandydatka była dwukrotnie nagradzana za aktywność zawodową przez władze Uczelni.

Dr inż. Wioletta Samolińska wykazuje znaczącą działalność popularyzatorską, czego wyrazem jest prezentacja wyników prowadzonych przez nią badań na konferencjach krajowych i międzynarodowych w formie 66 doniesień i komunikatów, z których znaczna część była przedstawiana jako referaty i postery. Ponadto jest autorką i współautorką 12 prac o charakterze popularno-naukowym zamieszczanych w takich czasopismach branżowych jak: Trzoda Chlewna, Hodowca Trzody Chlewnej, Magazyn Weterynaryjny, Supl. Swinie, Chemistry for Agriculture, Pasze Przemysłowe.

W mojej opinii dorobek dydaktyczny, organizacyjny i popularyzatorski Habilitantki jest znaczący. Jako nauczyciel akademicki bardzo dobrze realizuje swoje zadania, a jako pracownik Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie aktywnie angażuje się w jego funkcjonowanie. Ponadto wykazuje duży wkład w popularyzację nauki poprzez prezentację wyników swoich prac badawczych na konferencjach naukowych, oraz w formie artykułów popularno-naukowych.

Podsumowanie i wniosek końcowy

Biorąc pod uwagę szczególne osiągnięcie naukowe jakim jest cykl czterech oryginalnych prac twórczych pod tytułem „Efektywność oddziaływania różnych źródeł inuliny na parametry produkcyjne i status zdrowotny świń”, wyraźny wzrost aktywności naukowej i publikacyjnej po uzyskaniu stopnia doktora oraz dorobek dydaktyczny, organizacyjny i popularyzatorski stwierdzam, że dr inż. Wioletta Samolińska spełnia wymagania określone w Ustawie z dnia 14 marca 2003 roku i stopniach naukowych i tytule naukowym, oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2017, poz. 1789) w związku z art. 179 ust.1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. przepisy wprowadzające ustawę – prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 30 sierpnia 2018 r. poz. 1669), oraz w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165), uwzględniając rozporządzenie MNiSW z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzenia czynności w przewodach doktorskich, postępowaniu habilitacyjnym, oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. z 2017 r. poz. 261).

Na tej podstawie wnoszę o dopuszczenie dr inż. Wioletty Samolińskiej do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Lublin dnio 05.06.2019.

Monika Bahn